

František Kruml

PÁN
NÁVRATŮ

OSUDOVÉ CYKLY

aneb

JAK PŘICHÁZÍ SMRT

František Kruml

PÁN NÁVRATŮ

Osudové cykly aneb Jak přichází smrt

copyright © František Kruml, 2017

ISBN 978-80-7511-381-8

ISBN 978-80-7511-382-5 (epub)

ISBN 978-80-7511-383-2 (pdf)

František
Kruml

PÁN
NÁVRATŮ

OSUDOVÉ CYKLY
aneb
JAK PŘICHÁZÍ SMRT

Návraty

Smrtící návraty

Lidé se dnes v ekonomicky vyspělých zemích běžně dožívají osmdesáti, devadesáti i sta let. Podle indické tradice má být právě sto let standardní trvání lidského života. Přesto se i taková délka života může jevit jako krátká doba. Nikdo ovšem nemůže žít věčně. Už ve chvíli našeho příchodu na svět se spolu s námi rodí i naše smrt. Jak praví klasik: „Ta hodina, která život dala, už ho krátí“ (Seneca Mladší). Každý vlastně umírá už od svého narození. Někdo umírá dvacet, někdo padesát, někdo osmdesát nebo sto let, ale všichni jsou nakonec vehnáni do náruče smrti. Ta o sobě poprvé dává vědět už při našem příchodu na svět. Často se umírá už při porodu nebo krátce po něm, mnozí odcházejí ještě před dovršením jednoho roku života. Někdy smrt jenom zahrozí, ale po určité době se znovu připomene. Má tendenci periodicky se vracet. Má zálibu v návratech.

Rok našeho narození lze sčítáním zredukovat na jedno z čísel od jedné do devíti. Tak například u roku 1900

nám vyjde číslo 1, protože $1 + 9 + 0 + 0 = 10$ a $1 + 0 = 1$. Stejným způsobem lze zredukovat všechny roky našeho života. Život jedince, který se narodil v roce 1900 a dožil se 81 let, lze podle redukcí roků jeho života rozdělit do devíti cyklů po devíti letech. Podle těchto redukcí můžeme také sestavit následující tabulku:

6	-	1905	1914	1923	1932	1941	1950	1959	1968	1977
7	-	1906	1915	1924	1933	1942	1951	1960	1969	1978
8	-	1907	1916	1925	1934	1943	1952	1961	1970	1979
9	-	1908	1917	1926	1935	1944	1953	1962	1971	1980
1	1900	1909	1918	1927	1936	1945	1954	1963	1972	1981
2	1901	1910	1919	1928	1937	1946	1955	1964	1973	-
3	1902	1911	1920	1929	1938	1947	1956	1965	1974	-
4	1903	1912	1921	1930	1939	1948	1957	1966	1975	-
5	1904	1913	1922	1931	1940	1949	1958	1967	1976	-

Redukce roků vytvářejí v tabulce devět linií, z nichž každá obsahuje roky se stejným „příčným součtem“. Nejvýznamnější je linie s rokem narození, kterou můžeme označit jako „linii zrození“ nebo jako „vrcholovou linii“. Tuto linii, na které se spolu s námi zrodila i naše smrt, můžeme označit za primárně rizikovou. Řada lidí umírá právě na této linii, která se tak pro ně stává i jejich „linií úmrtí“ (jako u naší příkladové osoby, která se narodila v roce 1900 a zemřela v roce 1981).

Smrt ovšem nemusí člověka dostihnout právě na linii zrození. Může udeřit na kterékoli linii. Ta se pak stává úmrtí linií daného jedince. Často se na této linii objevují různá varovná znamení. Tato znamení mívají po-

dobu kritických roků. Jde o roky životních krizí, život ohrožujících onemocnění, nehod, zranění a úrazů apod. Smrt se také připomíná nemocemi, nehodami a úmrtími blízkých lidí, rodičů, dětí, přátel, životních partnerů nebo i životních vzorů.

V našich životech často dochází k opakování různých rizikových událostí, k jejich návratům. Jak uvidíme na příkladech, mají tyto návraty tendenci sledovat devítileté cykly, přičemž s každým dalším cyklem mohou příslušná rizika nabývat na intenzitě. Smrt jedince může být obdobou nebo následkem události, k níž došlo například před devíti nebo osmnácti lety.

V následujícím textu jsou uvedeny příklady návratů na úmrtních liniích. Tyto příklady jsou demonstrovány na tragických osudech několika známých a slavných osobností. V tabulce každé z těchto osobností předchází úmrtnímu roku na inkriminované linii vždy nějaké varovné znamení, a to v podobě alespoň jednoho kritického roku s určitou rizikovou událostí, která se mohla stát předpovědí smrti dotyčné osobnosti.

Josef II. (1741–1790)

Josef II. z rodu habsbursko-lotrinského (13. 3. 1741 – 20. 2. 1790) byl arcivévoda rakouský, od roku 1764 král římský, od roku 1765 císař Svaté říše římské německého národa a spoluvladař své matky Marie Terezie, od roku 1780 uherský a český král.

4	1741	1750	1759	1768	1777	1786
5	1742	1751	1760	1769	1778	1787
6	1743	1752	1761	1770	1779	1788
7	1744	1753	1762	1771	1780	1789
8	1745	1754	1763	1772	1781	1790
9	1746	1755	1764	1773	1782	–
1	1747	1756	1765	1774	1783	–
2	1748	1757	1766	1775	1784	–
3	1749	1758	1767	1776	1785	–

1763: 27. listopadu zemřela na neštovice Isabella Marie Parmská (*31. 12. 1741), první manželka Josefa II. Z 18. na 19. listopadu se u ní projevil neštovice a o dva dny později porodila předčasně šestiměsíční holčičku, pokřtěnou jako Marie Kristýna, která však již po dvou hodinách zemřela. Isabella ji následovala za několik dnů. Pro Josefa II., který svou ženu velmi miloval, to byla velká ztráta.

1790: 18. února, den po porodu své prvorozené dcery, zemřela Alžběta Vilemína Württemberská (*1767), choť Františka I. (1768–1835), pozdějšího císaře Františka II., synovce Josefa II. Stárnoucí císař Josef II., který zůstal i po druhém manželství s Marií Josefou Bavorskou (1739–1767)

bezdětný, si svého synovce velmi oblíbil a počítal s ním jako se svým nástupcem. Našel mu také vhodnou manželku, kterou se stala Alžběta Vilemína Württemberská. Sňatek se konal 6. ledna 1788 ve Vídni. O rok později už byla Alžběta v jiném stavu. Její zdraví se však záhy výrazně zhoršilo. S císařem Josefem měla Alžběta velmi vřelý vztah a byla mu potěchou v jeho posledních dnech. Když ho 15. února uviděla po posledním pomazání na smrtelné posteli, omdlela. O dva dny později přivedla na svět dceru Luisu Alžbětu. Porod byl dlouhý a těžký a lékaři museli nakonec použít kleště. Dítě se narodilo silně poškozené a po roce a půl zemřelo. Alžběta zemřela den po porodu na silné poporodní krvácení. Dva dny nato, 20. února, zemřel také císař Josef II.

Johann Wolfgang von Goethe (1749–1832)

Johann Wolfgang von Goethe (28. 8. 1749 – 22. 3. 1832) byl největší německý básník, prozaik, dramatik, vrcholný představitel literárního klasicismu, historik umění, umělecký kritik a filozof. Působil rovněž jako právník a přírodovědec.

1	–	1856	1865	1874	1883	1892	1801	1810	1819	1828
2	–	1857	1866	1875	1884	1893	1802	1811	1820	1829
3	1849	1858	1867	1876	1885	1894	1803	1812	1821	1830
4	1850	1859	1868	1877	1886	1895	1804	1813	1822	1831
5	1851	1860	1869	1878	1887	1896	1805	1814	1823	1832
6	1852	1861	1870	1879	1888	1897	1806	1815	1824	–
7	1853	1862	1871	1880	1889	1898	1807	1816	1825	–
8	1854	1863	1872	1881	1890	1899	1808	1817	1826	–
9	1855	1864	1873	1882	1891	1800	1809	1818	1827	–

1869: Goethe se zotavoval z těžké choroby, která ho už v devatenácti málem připravila o život. Koncem července roku 1768 ho na studiích práv v Lipsku postihlo život ohrožující „chrlení krve“, prudké krvácení (*hematorea*), k němuž pravděpodobně došlo v důsledku plicního onemocnění. Šlo nejspíš o plicní krvácení při tuberkulóze. Goethe přerušil studium a odjel k rodičům do Frankfurtu nad Mohanem. Následovalo rok a půl trvající období rekonvalescence, které bylo přerušeno několika zvraty. Na studia se Goethe vrátil až v dubnu roku 1770.

1805: Počátkem února začaly Goetha poprvé sužovat úporné ledvinové koliky, které se pak v určitých časových odstupech vracely. Trápily ho také „revmatické ataky“ a „záchvaty dny“, bolesti krku od zánětů mandlí, zánětlivé

otoky dásní a tváří, bolesti zubů a také potíže způsobené zvyšující se arteriosklerózou, které byly provázeny závratěmi a bolestmi v srdeční krajině. Goethe toho roku také ztratil blízkého člověka. Dne 9. května skonal ve Výmaru Goethův přítel, spisovatel, básník a dramatik Friedrich von Schiller (*10. 11. 1759). Pravděpodobně zemřel na akutní zápal plic vyvolaný tuberkulózním onemocněním. Pitva ukázala, že Schillerův levý plicní lalok byl zcela zničený. Ledviny měl téměř rozložené a také některé další orgány – žlučník, slezinu a srdce – měl silně poškozené.

1823: V únoru utrpěl Goethe srdeční infarkt. Od 11. února pociťoval celkovou nevolnost, která byla provázena bolestmi hlavy. 17. února se ho zmocnila dvouhodinová zimnice, s níž se zároveň dostavila svíravá bolest na hrudi, vyvolávající silný pocit úzkosti. Následovala silná bolest v srdeční krajině a dušnost. 18. února lékaři přikročili k opatřením, která měla upravit Goethův krevní oběh – přiložili mu pijavice, pustili mu žilou, použili baňkování, do srdeční krajiny mu přikládali lokální tlakové obvazy s křenovým výtažkem. 19. února Goethe stále pociťoval bolest u srdce. Dostavila se horečka a pacient občas upadal do deliria. Jeho stav se střídavě zlepšoval a zhoršoval. 23. února byla situace nejhorší. Ráno toho dne řekl Goethe svému synovi Augustovi: „Smrt stojí kolem mě ve všech koutech.“ Následujícího dne mu řekl: „Tohle je boj mezi životem a smrtí.“ Téhož dne došlo ke kritickému poklesu horečky. Od 25. února se začal pacientův stav zlepšovat. 27. února už vypadal mnohem lépe. O dva dny později se cítil

tak dobře, že si mohl poprvé znovu vyjít do zahrady. Goethe se rychle zotavoval. V červenci odcestoval do Mariánských lázní, kde se seznámil se svou poslední láskou Ulrikou von Levetzow (1804–1899). Goethe mladé Ulrice zcela propadl a uvažoval dokonce o tom, že se s ní ožení. Došel ale nakonec k závěru, že je ve svých čtyřiasedmdesáti letech příliš starý a že si svou lásku musí odříci. Uvědomil si, že se jeho život chýlí ke konci. Své poznání vyjádřil slovy: „Uzlík jsem si už svázal a čekám na příkaz k odchodu.“ Příkaz k odchodu přišel o devět let později, v roce 1832.

1832: 16. března Goethe onemocněl. Šlo o infekci dýchacích cest. Podle všeho ho postihla horečnatá bronchitida nebo akutní zápal plic. Už když se den předtím vrátil z odpolední vyjížďky, kterou vykonal za velmi chladného a větrného počasí, necítil se Goethe dobře. Jedl s nechutí a brzy se odebral na lože, kde pak strávil téměř bezesnou noc, sužován zimnicí, návaly horka, suchým kašlem a nepříjemnými bolestmi na hrudníku. Příčinou nevolnosti se zdálo být nachlazení. 16. března proležel Goethe celý den v posteli. 19. března se zdálo, že se jeho stav zlepšuje a že nemoc ustupuje. 20. března však Goetha postihl další srdeční infarkt, na jehož následky 22. března kolem 11:30 zemřel. Goethova mrtvola byla vystavena 26. března dopoledne v jeho domě na výmarském Frauenplanu, kde ji bylo možné ještě jednou spatřit. K tomuto účelu byly básníkovy ostatky, pečlivě obložené ledem, uloženy v jeho pracovně. Téhož dne v pět hodin odpoledne se konal státní pohřeb. Johann Wolfgang von Goethe byl uložen do knížecí hrobky ve Výmaru po boku svého přítele Friedricha von Schillera.

Alžběta Bavorská (1837–1898)

Alžběta Amálie Evženie Bavorská, německy Elisabeth Amalie Eugenie in Bayern (24. 12. 1837 – 10. 9. 1898), známá jako Sissi, byla bavorská princezna z rodu Wittelsbachů a od roku 1854, po svém sňatku s císařem Františkem Josefem I. (1830–1916), rakouská císařovna.

4	–	1840	1849	1858	1867	1876	1885	1894
5	–	1841	1850	1859	1868	1877	1886	1895
6	–	1842	1851	1860	1869	1878	1887	1896
7	–	1843	1852	1861	1870	1879	1888	1897
8	–	1844	1853	1862	1871	1880	1889	1898
9	–	1845	1854	1863	1872	1881	1890	–
1	1837	1846	1855	1864	1873	1882	1891	–
2	1838	1847	1856	1865	1874	1883	1892	–
3	1839	1848	1857	1866	1875	1884	1893	–

1853: Alžběta se poprvé setkala s Františkem Josefem v srpnu roku 1853 v císařských lázních Bad Ischl, kde mělo být domluveno zasnoubení mladého císaře s její sestrou Helenou. Císařova matka, arcivévodkyně Žofie, byla sestrou vévodkyně Ludoviky Bavorské. Obě ženy společně vymyslely plán, jak Františka Josefa oženit. K domluvení zasnub byl zvolen i vhodný okamžik, císařovy 23. narozeniny. U příležitosti setkání v Bad Ischlu byly císařovi představeny obě jeho sestřenice, Helena i Alžběta. Vyhlédnutou císařskou nevěstou byla devatenáctiletá Helena, zvaná Nené, která také byla pro tuto úlohu vychována. František Josef si ale vybral její mladší sestru, patnáctiletou Alžbětu, zvanou Sissi, do které

se na první pohled po uši zamiloval. Dne 18. srpna, při hostině o císařových narozeninách, už seděla Sissi vedle Františka Josefa. Následujícího večera bylo oznámeno zasnoubení Františka Josefa I. Rakouského s Alžbětou, vévodkyní v Bavorsku. K setkání a zasnoubení Františka Josefa s Alžbětou Bavorskou však vůbec nemuselo dojít. Dne 18. února 1853 byl totiž život Františka Josefa ohrožen při pokusu o atentát. Císař toho dne konal jednu ze svých pravidelných procházek po vídeňských baštách, středověkém městském opevnění, které dosud obklopovalo staré město a oddělovalo je od předměstí. Poblíž Korutanské brány se naklonil přes zídku, aby se podíval na vojáky cvičící v městském příkopu. V tu chvíli k němu zezadu přiskočil mladý muž s dlouhým kuchyňským nožem s oboustrannou čepelí. Vrhł se na císaře a bodl ho do zátylku. František Josef zavrával a jeho uniforma se začala zbarvovat krví. Pobočník Maxmilian Karl von O'Donell, který císaře doprovázel, tasil šavli a vrhl se na útočníka. Na pomoc mu přispěchal jeden z kolemjdoucích, řeznický mistr Ettenreich. Společnými silami atentátníka zpacifikovali. František Josef si mezitím tiskl na krvácející ránu kapesník. Po chvíli dorazila policie a atentátníka zadržela. Byl jím krejčovský tovaryš János Libényi (*1831), maďarský nacionalista. (Při vyšetřování vyšlo najevo, že pachatel už čtrnáct dní sledoval Františka Josefa při jeho procházkách na baštách a čekal na vhodný okamžik k útoku; vražedný nástroj si koupil na tržišti.) Zraněný císař se odebral do blízkého paláce vévody Albrechta, kde se jeho pobočník snažil zastavit silné krvácení příkládáním

šátků. Pak se dostavili lékaři a dopravili Františka Josefa v kočáře do Hofburgu. Tam mu jeho osobní chirurg vyholil vlasy a ošetřil ošklivě vypadající zranění. Císaři pravděpodobně zachránil život tuhý límec jeho hulánské uniformy, který útočnickovu ránu ztlumil a zabránil tak nejhoršímu. Nějak ale při útoku utrpěl panovníkův zrak, protože František Josef viděl všechno rozmazaně. Vyšetřování atentátu ukázalo, že Libényi sloužil v letech 1848–1849 v revoluční uherské armádě. U soudu uvedl, že se chtěl jako maďarský vlastenec pomstít za prohranou revoluci. Za útok na císaře byl Libényi odsouzen k trestu smrti a 26. února 1853 popraven.

1889: 30. ledna zemřel násilnou smrtí za nejasných okolností korunní princ Rudolf Habsburský (*21. 8. 1858), jediný syn Františka Josefa a Alžběty Bavorské. František Josef chtěl mít z dlouho očekávaného následníka trůnu především skvělého vojáka. Rudolf se proto hned při svém narození stal plukovníkem a majitelem 19. pěšího pluku. V šesti letech dostal vlastní dvůr a nejvyššího hofmistra, generálmajora hraběte Gondrecourta, který byl zároveň i jeho vychovatelem. Ten Rudolfa podrobil tvrdému vojenskému výcviku. Císařovna Alžběta se přímo zhrozila, jak na Rudolfa působí Gondercourtův vojenský dril, a rázně proti němu zakročila. Zasadila se o jeho nahrazení hrabětem Latourem, který měl k jejímu synovi citlivější přístup. V červenci 1877 ukončil Rudolf svá studia a jeho novým nejvyšším hofmistrem se stal Karel hrabě Bombelles, který začal Rudolfa lákat za milostnými avantýrami. Když

Rudolf přijel v roce 1878 do Prahy, kde narukoval jako c. k. plukovník 36. pěšího pluku, užíval si relativní volnosti. Začal se zúčastňovat různých zábav, výstředností, pitek a dobývání ženských srdcí. Napravit ho mělo manželství. Vyhledali mu proto nevěstu, mladičkou princeznu Štěpánku Belgickou (*21. 5. 1864), druhou dceru belgického krále Leopolda II. Sňatek byl uzavřen 10. května 1881. Dne 2. září 1883 porodila Štěpánka dceru Alžbětu. Zpočátku se zdálo, že Rudolf je v manželství spokojen. Brzy se však rodinnému životu odcizil a znovu začal s nepořádným a divokým způsobem života. V roce 1886 jej postihla zdravotní katastrofa. Propukla u něj kapavka, tehdy nevyléčitelná nemoc, kterou nakazil i svou manželku. Té komplikovaný průběh onemocnění způsobil neplodnost. V březnu 1887 si Rudolf vzal poprvé na radu lékaře proti trýznivým bolestem morfium, na kterém si rychle vypěstoval závislost. To spolu s alkoholem a dalšími milostnými avantýrami dále zhoršovalo jeho situaci. Vystupňovala se u něj nervozita a agresivita, propadal melancholii a depresím. Jeho situaci zhoršovaly také manželské neshody, výčitky a žárlivé výstupy jeho ženy, které nedokázal být věrný. Téhož roku se Rudolfovou další milenkou stala sedmnáctiletá baronesa Marie Vetserová (*17. 3. 1871), s níž korunního prince seznámila jeho sestřenice hraběnka Marie Larischová, neteř císařovny Alžběty. Rudolf začal uvažovat o rozvodu a o sňatku s Marií Vetzerovou, která mezitím otěhotněla. Se svou žádostí se obrátil na císaře a posléze i na papeže, ale neúspěšně. Koncem roku 1888 prý začal uvažovat o sebevraždě. Dne 30. ledna 1889

byl korunní princ Rudolf nalezen mrtev ve své posteli v Mayerlingu, v malém lovčím zámečku nedaleko Vídně ve Vídeňském lese. Vedle něj ležela mrtvola baronesy Marie Vetzerové. Obě těla ležela v tratolišti krve. Podle obdukční zprávy zemřel Rudolf „po roztříštění lebky a předních partií mozku“. Zpráva dále říkala, že k uvedenému roztříštění „došlo z bezprostřední blízkosti po vpálení kulky do pravého spánku“, že „není pochyb o tom, že si jeho c. a k. Výsost tuto ránu způsobila sama a že smrt nastala okamžitě“. Zastřelena byla i Rudolfova milenka. Podle všeho ji zastřelil svým revolverem sám Rudolf, který tedy nebyl jen sebevrahem, ale i vrahem. Když se císař dověděl o Rudolfově smrti, zhroutil se. Prý padl na zem a plakal. Pak až do své smrti o Rudolfovi nepromluvil ani slovo. Když se krutou pravdu o mayerlingské tragédii dozvěděla císařovna Alžběta, začala hořce plakat. Od smrti svého syna pak chodila oděna jen v černém.

Kolem posledních hodin života korunního prince Rudolfa se vynořila řada nejasností. Objevily se různé verze o pravých příčinách Rudolfovy smrti. Hodně se mluvilo o ošklivé scéně, k níž došlo 27. ledna, kdy prý císař odmítl dát korunnímu princovi souhlas k rozvodu a zle mu vyčinil za to, že za jeho zády usiloval u papeže o anulování svého sňatku. Když Rudolf nezískal souhlas k rozvodu a nemohl se oženit s Marií Vetzerovou, která byla v době své smrti ve 4. až 5. měsíci těhotenství, chtěl prý všechno ukončit a domluvil se s Marií Vetzerovou na společné sebevraždě zastřelením. Dnešní historikové